

Elogiu pentru paradis

Undeva între Myanmar și Sumatra, la 1.000 de kilometri est de India plutește agale un lanț de insule despre care Marco Polo mărturisea cu mâna pe inimă că sunt locuite de canibali și monștri diformi cu cap de câine. Cu mâna tremurătoare, altă pleiadă de istorici, geografi și exploratori au scrijelit testimoniale înfiorătoare despre apele negre în care se scaldă mase amorfe de carne vie. Dar ai puțină răbdare...

În vârtejul caruselului indian, în care temple sacre se construiesc peste mahalale și cerșetori, palate-bijuterii plutesc în mijlocul lacurilor adânci, înconjurate de zeci și sute de ricșari schilozi, iar bazarurile debordează de zgomot și culoare, aproape că uiți de posibilitatea unui alt stil de călătorie. De traiul tihnit. De revelație și reverie.

Plecând cu gândul că voi petrece câteva zile printre lagune și corali, am rămas în Havelock Island o lună. De fapt, 22 de zile. Dar ce zile!

Tocmai constatasem, după două luni de bătut drumurile Indiei, că vine o vreme când călătoria cu rucsacul în spate se transformă ușor-ușor într-un proces obositor, oarecum similar unui job cu normă întreagă, ba chiar cu ore suplimentare ostenitoare – și asta la ore inimaginabile din zi și din noapte. Ceea ce începuse ca un interludiu aflat între descoperire și plăcere devenise o corvoadă de schimbări de planuri și rute, rezervări de bilete și camere de hotel, despărțiri de noi prieteni și noi case, în căutarea următoarelor de pe listă, întârzieri și ore interminabile de așteptare pe peroane lugubre de la capătul lumii.

Bateriile mele erau în stare critică de descompunere, oasele cărau obosite o masă de mușchi încordați, ochii întrezăreau orizonturi întunecate.

Primul pas pe insulă și decizia de a ancora pentru o perioadă mai îndelungată au venit natural. E drept, vizita ciclonului dinspre Golful Bengal ne-a destabilizat moral întru câtva, însă, în afara sentimentului de izolare completă pricinuit de anularea tuturor călătoriilor către Port Blair, noul loc ne-a fericit peste măsură.

În Havelock nu ai vreme să iei lumea prea în serios. Sau avertismentele de călătorie. Sau pe tine însuși. Vechile dileme, vechile stereotipuri, vechile ritualuri.

Totul e proaspăt în fața ochilor și a ființei tale. Insula te cizelează în mod subtil, pe nesimțite, devii un om nou, mai aproape de pământ, de apă și de aer curat.

Viața e destul de simplă aici. Aflându-se mai aproape de Thailanda decât de India (GMT + 5:30), ziua începe mai devreme, iar de pe la ora 5 dimineața roțile scârție și porțile se deschid. Un oficiu poștal, un bancomat, un supermarket, un spital, o piață de fructe și legume, un internet café și o farmacie, toate aflate în centrul insulei: nu ai nevoie de mai mult. Decât dacă ți-ar fi dor de trafic, malluri, parcări, stații, peroane, trenuri, metrouri, tramvaie și fugă, fugă, fugă către mai repede, mai urgent, mai inutil.

Două șosele principale leagă cele cinci sate principale ale insulei. Govindanagar, Bejoynagar, Shyamnagar, Krishnanagar și Radhanagar sunt răspândite pe coasta estică și pe cea vestică, unde îți poți găsi locul tău sub soare. În funcție de dispoziție: primele ore ale dimineții dezvăluie strălucirea zilelor tropicale pe plaja Kallapathar, în satul 5 (Vijaynagar), în timp ce apusul se savurează pe îndelete pe plaja Radha, în satul 7.

Între satul 2 și satul 5 te saturi de plaje, de nisip, de Andaman și de cocotierii lui greoi. Sau plutești în derivă, deasupra apelor cristaline și a coralilor amăgitori. Sau te scufunzi pentru o felie de viață subacvatică ireală, luându-te la întrecere cu baracude și

pești-fluturi, printre recifele de corali roșii și pădurile de anemone. Sau te împrietenești cu un pescar și dispari pe o lespede în Laguna Albastră din Radhanagar.

Când îmi legănam picioarele în hamacul mov agățat de un cocotier, pe o plajă pustie, lângă Kallapathar. Rutina este întreruptă doar de impetuozitățile cotidiene din viața crabilor și binecuvântarea unor ploiușoare de vară în cele mai toride momente ale după-amiezii.

Între o oră de înotat (căci, da, în sfârșit am învățat!!) și una de stretching într-un foisor acoperit de frunze uscate de palmier pe malul mării, salatele de ton proaspăt și ceaiurile reci de ghimbir și lămâie de la German Bakery îmi bucurau serile lipsite de griji și, uneori, de electricitate, în inima oceanului.

În cazul în care ești pasionat de scufundări, îți poți lua cu ușurință certificările internaționale de scufundător profesionist la una dintre cele două școli de *diving* – PADI (Professional Association of Diving Instructors) sau SSI (Scuba Schools International) – în trei zile, alături de instructori extrem de răbdători și experimentați. Îi găsești la Full Moon Café, până seara târziu, plini de voie bună, alături de o sumedenie de broșuri.

Tu ce mai aștepți?

Turiștii nu știu unde au fost,
călătorii nu știu unde vor fi

Astăzi sunt în Darjeeling

La mult timp după ce avionul aterizase pe pista aeroportului Netaji Subhas Chandra Bose din Calcutta, traseul imediat de urmat încă plutea incert între răcoarea palatelor albastre din Udaipur, din Rajasthan, Andamanul cald al Thailandeii și Himalaya blândă a Bengalului de Vest.

După întocmirea unor liste, consultări și delibereări nicicând definitive, m-am înființat convinsă în fața ghișeului de bilete al gării Sealdah:

- Un bilet către Siliguri, vă rog!
- Himalaya să fie!

În ziua plecării mi-am oferit o plimbare târzie prin grădinile Victoria Memorial și o cină prelungită alături de panoplia de turiști străini din Blue Sky Café.

Gara e aproape, la cinci kilometri. De ce să ne grăbim?! Cu 45 de minute înainte de primul fluier al șefului de gară m-am urcat alene într-un taxi galben. Cu două minute înainte de primul fluier mi-am aruncat bagajele în tren: panică, injurii (traficul, sistemul, țara, șoferul, toți erau responsabili), halucinații (încercăm pe contrasens?) și resemnare (se poate și mai rău!).

De pe plajele insulei Havelock până la poalele munților, în Siliguri, e cale lungă și grea. Iar de la nisipuri albe și 30 de grade la piscuri albe și 0 grade e și mai grea!

În gara din Siliguri nici n-ai timp să întrebi în ce direcție e ieșirea, că te și trezești înconjurat de o armată de șoferi flămânzi care-ți oferă locul din față al jeepului, numai să le zici încotro dorești să mergi: Gangtok, Kalimpong, Kurseong, Darjeeling? Încerc să-i ignor, să găsesc o alternativă, însă norul de șoferi s-a abătut definitiv asupra mea.

Mă urc în primul jeep către Darjeeling, alături de Chen – o tibetano-chinezoaică plecată de sub aripa maoistă a patriei-mamă în căutarea adevăratului Buddha și a ultimilor refugiați tibetani, prin Thailanda și, mai nou, prin India. Ne amuzăm de performanțele de pilot de curse neînfricat ale șoferului nostru nepalez, care nu vorbește o boabă de engleză, dar pare